

Република Србија је демократска држава свих грађана који живе на њеној територији. Њена историја и достигнућа чине је саставним делом савремене цивилизације и међународне заједнице.

Главни град Србије је Београд. Са 1.576.124 становника он је административно, економско и културно средиште Србије.

Србија се налази у централном делу Балканског полуострва, на најважнијим путним правцима који повезују Европу и Азију и заузима површину од 88.361 квадратног километра. Дужина граница Србије је 2.114,2 км. На истоку Србија се граничи са Бугарском, на североистоку са Румунијом, на северу са Мађарском, на западу са Хрватском и Босном и Херцеговином, на југозападу са Црном Гором, а на југу са Албанијом и Македонијом.

Србија је раскрсница Европе и геополитички важна територија. Међународни путеви и железничке пруге, који пролазе долинама њених река, чине најкраћу везу између западне и централне Европе, с једне, и Блиског истока, Азије и Африке, с друге стране. Ови путеви прате правац долине реке Мораве, који се код Ниша раздваја на два крака. Један прати Јужну Мораву и Вардарску долину до Солуна, а други реку Нишаву према Софији и Истанбулу.

Она је у западноевропској временској зони (један сат испред гриничког времена). Има умерено континенталну климу, са постепеним прелазом између четири годишња доба. У службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо, а користи се и латинично писмо. Националне мањине имају законско право да свој језик и писмо користе у службеној употреби у подручјима у којима живе.

У административно-територијалном смислу, Република Србија је подељена на две покрајине, 29 управних округа, 194 општина, 6.169 насеља, 207 градских насеља и 5.962 осталих насеља. Град Београд и Град Ниш су посебне територијалне јединице.

Етнички састав становништва Републике Србије је врло разноврстан, што је резултат динамичних догађаја током историје на овом простору. Већинско становништво су Срби, док поред њих у Србији живи још 37 националности. Сви грађани имају иста права и дужности и уживају пуну националну равноправност.

Уставом Републике Србије националним мањинама су загарантована права по највишим међународним стандардима. На основу последњег пописа из 2002. године Србија има 7.498.001 становника (без података са Косова и Метохије), што је чинило 92,3 одсто становништва некадашње државне заједнице Србија и Црна Гора. Срби чине 82,86 одсто становништва, Мађари 3,91 одсто, Бошњаци 1,81, Роми 1,44, Југословени 1,08, Хрвати 0,94, Црногорци 0,92, Албанци 0,82, Словаци 0,79, Власи 0,53, Румуни 0,46, Македонци 0,34, Бугари и Буњевци по 0,27, Муслимани 0,26, Русини 0,21, Словенци и Украјинци по 0,07, Горанци 0,06, Немци 0,05 и Руси и Чеси по 0,03 одсто.

У јужној српској покрајини Косово и Метохија живи највише припадника албанске националне мањине. С обзиром на то да је последњи попис становништва у коме су учествовали припадници албанске националне мањине на Косову и Метохији обављен 1981. године (припадници албанске националне мањине бојкотовали су попис 1991. године па су подаци за ту годину добијени проценом) и да су оружани сукоби, исељавање великог броја Срба и припадника других мањина и долазак више десетина хиљада Албанаца из Албаније несумњиво променили етничку слику Косова и Метохије, не може се са сигурношћу утврдити колико припадника албанске националне мањине који су држављани Србије насељава ту покрајину.

За правни положај националних мањина у некадашњој државној заједници, а сада у Републици Србији, од највеће важности су одредбе Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама и одредбе Закона о заштити права и слобода националних мањина, којима се гарантују не само индивидуална већ и колективна права националних мањина.

Користећи та права, припадници десет националних мањина конституисали су своје националне савете (Буњевци, Бугари, Бошњаци, Мађари, Роми, Румуни, Русини, Словаци, Украјинци и Хрвати) и њихови национални савети укључени су у процес сарадње са надлежним државним органима.

Након избијања ратних сукоба у Хрватској и Босни и Херцеговини, дошло је до великих миграција становништва српске, односно црногорске националности, које је спас пронашло и у Србији. У зависности од жестине ратних сукоба и извора података, варирао је и број избеглих и расељених, који се кретао од 350.000 до 800.000 лица. Терористичке активности такозване Ослободилачке војске Косова, НАТО бомбардовање и долазак јединица КФОР-а приморали су неалбанско становништво да напусти простор Косова и Метохије.

Извештај УНХЦР-а из јуна 2010. године показује да је Србија, са 86.000 избеглих и 21.000 интерно расељених, и данас прва земља у Европи по питању присилних миграција.

Такође, у 2010. години у нашој земљи и даље постоји још 60 колективних центара у којима борави више од 4.700 избеглих и интерно расељених лица.

Становништво у Србији је највећим делом православно-хришћанске вероисповести. Српска православна црква, аутокефална од 1219. године, имала је важну улогу у развоју и очувању српског националног идентитета. Осим Српске православне цркве постоје и друге верске заједнице у Србији: Исламска, Католичка, Протестантска, Јеврејска и друге.